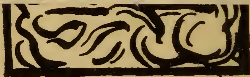
Ludvig Holberg

Det Arabiske Pulver

THE LIBRARY OF CONGRESS
1800

Det
Arabiske Pulver.

Komedie i een Akt

af

Ludvig Holberg.

Kjøbenhavn.

Trykt og faaes tilkjøbs hos C. C. Løser,
Store Kjøbmagergade Nr. 28.

Personerne.

Polidor.
Henrik.
Oldfux.
Andreas.
Leonora.
Pernille.
Jøden.
Leander.
Leanders Frue.
Fem andre Herrer.
Fem Fruer.
To Poeter.
Værten i Fasanen.

Det Arabiske Pulver.

Første Scene.

Andreas. Oldfux.

Oldfux. Denne By er dog ikke saa liden, som jeg havde bildet mig ind. Her er ogsaa en Hob smukke Huse, hvilket gier tilkjende, at her maa boe formuende Folk. Men see, jeg er aldrig ærlig om det ikke er min gamle Kammerat Andreas, som jeg ikke haver seet i saamange Aar. Andreas! er det dig eller din Gjenfærd?

Andreas. Ei, Monfrere Oldfux! er det muligt at jeg skal have den Lykke at finde dig her saa uformodentlig? (De omfavne, kysse hinanden og græde.)

Oldfux. Ak, min ærlige Ven og tro Staldbroder, jeg er færdig at daane af Glæde over at see dig her. Jeg tænkte at du havde været hængt for mange Aar siden. Men jeg mærker at du forstaaer din Profession: thi det er ingen Konst at stjæle, det kan en grov Bonde gjøre; men at stjæle saaledes at man aldrig bliver greben, det kalder jeg at forstaae sit Handværk.

Andreas. Jeg takker skyldigst Monfrere for de gode Tanker, du har om mig. Det er mig ikke liden Fornøielse at være berømmet af saadan brav Mand, som du est. Jeg takker ellers mine Forældre for god Optugtelse og Formaning, som jeg haverført mig til Nytte allevegne hvor jeg har været i Verden; saa jeg kan sige, uden at rose mig selv Monfrere, at jeg har aldrig været greben mere paa mine Gjerninger end een Gang, da jeg dog kom temmelig vel derfra; thi jeg mistede ikke mere end to af mine Øren.

Oldfux. Ei, Bagatelle! et Par Øren meer eller mindre, det vil ikke meget sige. Jeg mærker, at det er derfor at du gaaer med den polske Hue.

Andreas. Javist, derfor hilser jeg Folk ikke anderledes end Officererne, naar de trækker op til Vagt: bukkende mig lidt, læggende Haanden paa Huen. Mange sige derfor at jeg er storagtig, men de gjør mig min Tro stor Uret; thi jeg er ikke mindre end storagtig. Men hvorledes har det ellers behaget Monfrere at leve?

Oldfux. Net vel: Jeg har kunnet komme tilrette med alle Folk hvor jeg har været, foruden med disse forbandede Byfogder, der en og anden Gang har villet attakere mig paa mit ærlige Navn og Rygte. For fjorten Dage siden havde jeg at bestille med En, som lod mig sætte; men jeg, for at undgaae Vidtløftighed, sneg mig af Arresten; thi man vinder ikke meget Monfrere ved Processer.

Andreas. Det er sandt nok, Monfrere. Jeg har ogsaa mærket, at disse Byfogder ere slemme Folk, som ikke kan lade ærlige Folk være i Ro.

Oldfux. Ja, de ere saa misundelige, at, saasnart en brav Mand har forhvervet sig en Skilling, søger de at skille ham derved igjen.

Andreas. Dyden er allevegne forfulgt.

Oldfux. Besynderlig af Ens egne Landsmænd; derfor har jeg forsvoret aldrig at komme i min Fødeby oftere.

Andreas. Men hvad vil du nu bestille her?

Oldfux. Jeg har min Tro endnu ikke betænkt mig derpaa. Orkesløs gad jeg ikke være; thi Orkesløshed er Fandens Hovedpude. Jeg har gaaet fast alle Professioner igjennem. I Augsborg var jeg Doktor Medicinæ og praktiserede længe med stor Profit indtil Fakultetet af puur Misundelse formerede mig en Proces og vilde have mig hængt, da jeg dog skikkede mig saaledes i mit Embede, at ingen af mine Patienter kunde klage over mig.

Andreas. Jeg troer det nok; thi jeg haaber, at de døde Alle.

Oldfux. Ja, det er sandt. Men imidlertid bleve de dog af med deres Sygdomme. Havde jeg havt Penge til at fortsætte min Proces med Dokterne, skulde jeg kunne have overbeviist dem hvad Karle de vare, hvorledes de plagede stakkels Patienter værre end Bødler hele Aar, da jeg derimod aldrig opholdt en Patient over tre Dage. Der ere adskillige rige Folk udi Augsborg, som maae tilskrive mine Recepter al deres Velfærd; thi havde jeg ikke saa hastig kureret deres kjære Forældre, havde de endnu maatt' bie efter deres Arvedeel, som dem efter Naturens Ret tilkom. Jeg skulde kun alene producere deres Attester mod de andre Doktere om min Dygtighed. Men jeg besluttede heller at forlade Staden, førend jeg vilde have med de Karle at bestille, thi de dømmer der udi deres egen Sag; og naar En er først dømt af med Livet og bleven hængt, kommer han siden ingen Vei, endskjøndt han appellerer hundrede Gange.

Andreas. Deri har Monfrere Ret.

Oldfux. I Nyrnberg var jeg Profet og spaaede længe for Penge, var i stor Reputation i Begyndelsen; thi mine Spaadomme traf adskillige Gange lykkelig ind for mig; men, som Geisten er ikke altid lige bos et Menneske og jeg spaaede Noget, som angik Republiken, hvilket faldt anderledes ud, vilde man tage mig ved Vingebenet. Men det var min Lykke, at jeg var en

Profet; thi jeg spaaede ogsaa om mig selv, hvilket dog ikke er enhver Profet medgiven, nemlig: om jeg havde kommet til Examen, det skulde have gaaet forbandet galt med mig, hvorfor jeg smurte mine Støvler og gik itide bort.

Andreas. Jeg havde min Tro ogsaa kunnet spaae det Samme, hvorvel jeg aldrig har øvet mig i den Konst.

Oldfux. I Frankfurt am Mayn agerede jeg Fegtmester, fik en stor Hob Skolarer, som Alle gav mig Penge paa Haanden; men, da Fegtskolen skulde gaae an, tænkte jeg ved mig selv: hvad nytter det unge Mennesker at de lære at fegte? de stole kun siden derpaa, blive forvovne og kan komme i Ulykke. Hvorudover, for at forekomme Saadant, jeg reiste hemmelig bort.

Andreas. Gavst du da Skolarerne deres Penge tilbage?

Oldfux. Nei, Monfrere! jeg vidste ikke at finde dem saa i en Hast, tilmed havde jeg Reisepenge nødig; dog, paa det de skulde ikke tænke at jeg vilde bedrage dem, laante jeg ogsaa nogle Penge af min Vært til et Tegn at jeg vilde komme tilbage igjen. Fra Frankfurt reiste jeg til Strasburg, hvor jeg gav mig ud for Politikus.

Andreas. Men hvordan kunde det lade sig gjøre?

Oldfux. Det gik skjønt; jeg læste Noget i Hübners „Politische Fragen", besynderlig i det Kapitel, som handler om Strasburg og omliggende Stæder, gav mig ud for en Adelsmand, gjorde mig en grundig og ærbar Mine, hvilket ikke er det Ringeste, som udfordres af en Politikus, reprimanderede derforuden alle Magistratens Gjerninger, fandt Feil ved alle Ting i Staden, hvorved jeg kom i saadan Reputation, at jeg fik en Bestilling; hvilket jeg dog ikke vilde antage førend man gav mig et Aars Gage forud. Men da jeg havde faaet Pengene, tænkte jeg ved mig selv: du kunde nok tjene til Andet end til at sidde med en lumpen Pen i Haanden om Dagen, reiste derfor smukt bort uden at tage Afsked, ved hvilken sidste Konduite jeg overbevisede dem, som tvivlede om min Dygtighed, at jeg var en stor Politikus. I Køln, hvor vi vare sammen sidst, agerede jeg en Stjernekiger, i London en Guldmager, i Antwerpen en Helgen, hvilken Professjon gav mig af alle meest Penge; thi Folk offrede til mit Huus ligesom til en Kirke, at jeg skulde gjøre Forbønner for dem.

Andreas. Men hvorfor blev du ikke ved den Professjon?

Oldfux. Ret som jeg stod paa Gaden engang og formanede Folk til Gudsfrygt, kom en af mine gamle Kammerater, hvilken saae mig under Øinene, brast i Latter og sagde til de Omstaaende: Denne

Mand, som I holde for en Helgen, er en af de største Skjelme, der kan gaae paa Jorden. Men min Kredit var saa stor, at Folk bleve færdig til at stene Den, som Helgens Bespottere. Dog allarmerede den Hændelse mig saa meget, at jeg turde ikke være meer i Byen, men reiste hid hen.

Andreas. Hvad vil du nu tage dig for?

Oldfux. Jeg veed min Tro ikke selv hvad jeg vil agere. Jeg vil tælle paa mine Knapper; hvilken Profession, som falder paa den sidste Knap, den vil jeg tage an. (Begynder at tælle.) Doktor, Profet, Fegtmester, Spiller, Politikus, Guldmager, Skjernekiger, Helgen. (Tæller fra først igjen, og træffer paa Guldmager.) Ja jeg maa gjore Guld og du maa være mig behjælpelig.

Andreas. Hvad jeg kan være til Tjeneste, skal ikke mankere.

Oldfux. Hør, Andreas! jeg har her hundrede Rigsdaler Guld, som er stødte til Pulver, det skal du mænge blandt Andet; du skal slaae en Bod op paa Torvet og holde tilsals samme Pulver; men ikke sælge det til Nogen uden de spør om det Arabiske Pulver. Det er Alt, hvad du skal have i dit Hoved. Lad kun mig sørge for Resten. De hundrede Rigsdaler skal profitere os fire Tusind. See! der har du Guldet, gak kun strax hen og gjør, som jeg siger dig og sæt dig paa Torvet. Naar jeg haver fire Tusind Rigsdaler, skal du bekomme den fjerde Deel deraf.

Andreas. Godt, godt, inden en halv Time skal jeg være færdig med min Kram.

Anden Scene.

Oldfux. En Jøde.

Jøden. Sein Diener, mein Herr! hat er was zu schacheren?

Oldfux. Nei, nu Intet, Smaus! Jeg er nys kommen hid til Byen. Men imorgen, naar jeg begynder at arbeide, kan I faae noget Guld, men med Kondition at I ikke siger det til Nogen, ellers har jeg ingen Ro for Folk. Jeg gjør ellers ikke mere Guld paa eengang end jeg kan bruge til en Maaneds Fortæring; men vil Nogen lære Konsten af mig, koster det fire tusind Rigsdaler.

Jøden. So, kan Herren Guld gioren?

Oldfux. Ja saa lidt til Huusbehov.

Jøden. Damit kan Messier sig viel insinueren hos en vornehm Herr, der hier wohnt.

Oldfux. Hvad er hans Navn?

Jøden. Sin Nahm ist Polidor. Han har viel Zeit

und stuere Penge darau gewennet, aber vergebens. Han spandirer gern firtausend Rigsdaler paa den Konst at lehren.

Oldfur. Er det ellers en skikkelig Mand?

Joden. Ein allerliebster Herr, ein gelehrter Mann und en stuer Naturkundiger.

Oldfur. Hans Studeringer hjælper ham ikke meget til den Konst; jeg kan lære den lige saa snart til en Bonde, som til den allerlærdeste Mand; thi Konsten bestaaer kun i en ringe Videnskab og nogle smaae Ceremonier, som man maa iagttage.

Joden. Han er ellers af saa Mange bedragen bleven, at han Jngen vil meer glauben.

Oldfur. Han har stor Ret; thi Verden er nuomstunder fuld af Bedrageri. Jeg forlanger derfor ikke at han skal troe mig meer end en Anden forend han seer Proven og faaer Troen i Hænderne.

Joden. Trækker da Messier Guld von ander Metal?

Oldfur. Ei, Lapperi! det er ikke Umagen værd. Jeg kan gjøre Guld af alle Ting; adieu! jeg maa til mit Logement.

Joden. Wo logire der Herr?

Oldfur. Her næst ved i Fasanen. Vil J komme til mig imorgen, kan J faae noget Guld hos mig.

Joden. Gut, gut. Adiees so lang.

Tredie Scene.

Joden. Henrik.

Joden. Der Kerl hat en ehrlig Angesicht, aber ich glaube ihm doch nicht, ehr ich Probe sehe; ich muß doch die Historie dem Herren Polidor fortællen. (Banker paa.)

Henrik. Hvem vil J tale med, Benjamin?

Joden. Jch vil tale mit dem Herren Polidor.

Henrik. Da kan J ikke faae ham nu itale, det jeg troer; thi nu er det hans onde Time paa Dagen at han har Feberen.

Joden. Har han denn lang Fieber hat?

Henrik. Nei, ikke over i tyve Aar.

Joden. Ei, Snack! ich saae ihm jo for drei Dagen siden.

Henrik. Jeg veed ikke rettere end han har Feberen. Naar jeg seer en Mand den hedeste Tid om Sommeren staae i Gløder op til Ørene, slutter jeg enten han er gal eller han har Feberen.

Joden. Ha, ha, nu forstaaer ich din Mening. Er operirt itzund.

Henrik. Jeg veed ikke enten han opererer eller

purgerer, jeg troer det er ligemeget; thi al den Tid, han har arbeidet paa at gjøre Guld, har han ikke vundet saa meget, at han kan kjøbe sig en Strikke for naar engang alle hans Midler er bortsat paa det Lapperi og han vil hænge sig af Armod. Han gier heller ingen Audients naar han har med de Forretninger at bestille.

Jøden. Aber ich faaer vel Audienz, wenn du siger, daß en Goldmacher neulig hier er kommen, der vil Proben gjøren ehr han Recompants forlangen.

Henrik. Ja hvis saa er, saa faaer I ham nok itale; thi ellers, om En sagde ham: jert Huus er i Brand, der er En, vil tage jer Frue med Vold, Tyve er indbrudt i Huset — det bevægede ham aldeles intet at gaae fra sine Sager; men det er endelig Noget, som jeg ter sige ham.

Jøden. Gaa denn straxen ind, ich weiß nicht wie lang han bliver in der Stadt.

Henrik. Han sidder her i den yderste Stue, jeg vil raabe udenfor Vinduet; thi jeg tør ikke gaae ind. (Raaber sagte tre Gange.) Herre! Herre! Herr Polidor!

Polidor (indenfor). Hvad er det for en Slyngel, som tor raabe paa mig?

Henrik. Jeg har Noget at sige Herren, som er høist magtpaaliggende.

Polidor. Og jeg har Noget at smøre din Ryg med, som skal lære dig at lade mig være i Ro en anden Gang.

Henrik. Her er en fremmed Mand ude, som kan gjøre skjønt Arabisk Guld.

Polidor. Lad ham bie. Nu kommer jeg strax.

Henrik. Tænkte jeg det ikke vel. Det er Magneten, som alene trækker ham ud.

Fjerde Scene.

De Forrige. Polidor.

Polidor (i sin Sloprok med et Læderforklæde for, førende en nedslagen bred Hat paa Hovedet, en Puster paa Axlen hængende, og en Ildtang i Haanden, ganske kullet i Ansigtet). Hvor er den Mand, som kan gjøre Guld?

Jøden. Ich talede nylig mit ihn, han logirt i dem Fassan.

Polidor. Vil han og lære Konsten til Andre?

Jøden. Ja. Aber er ist forbandet dyr.

Polidor. Hvad forlanger han da?

Jøden. Er verlangt fiir tausend Rigsdaler.

Polidor. Det er noget Meget.

Henrik. Det er ikke Meget; jeg vilde gjerne give ham en Tønde Guld, om jeg havde den; thi hvad

vilde jeg estimere det, naar jeg siden kunde gjøre igjen tidobbelt saameget.

Polidor. Raader du mig da, Henrik, at give de Penge?

Henrik. Jeg raader Herren at hænge baade Guldmageren og Jøden op; thi den Ene er en Jøde, og den Anden, garanterer jeg for, er lige saa god som de Andre, som har bedraget Herren saa ofte.

Polidor. Hør, Benjamin, vil du kavere for ham at han ikke bedrager mig?

Jøden. Nei, Herr, ich sag Dank. Ich kjender ham nicht weiter, als daß ich engang mit ham har talt; han maa for sig selber kaveren. Han tilbyder sig erst Proben to gjøren, ehr er was verlangt.

Polidor. Det er jo et raisonabelt Tilbud. See til, Benjamin! at du kan bringe ham hid, som af dig selv; thi jeg vil ikke lade mig mærke at jeg er meget forlegen for at lære ham Konsten af.

Jøden. Ich vil strax der hen gaae.

Femte Scene

Polidor. Henrik. Leonora. Pernille.

Leonora. Ei, Gud bevare os, min Hjerte! I seer værre ud end Fanden.

Polidor. Mit Arbeide, Madame, fører intet Andet med sig.

Leonora. I maa vel sige, det fører ikke Andet med; thi hvad Frugter har I nu seet udi de mange Aar, I har plaget Jer med det forbandede Tøieri?

Polidor. Tag Jer vare, hvad I siger, Madam, og giv den ædelste Profession i Verden ikke saadan Titel.

Pernille. Herren har Ret, at Professionen er ædel; thi Ingen uden rige og fornemme Folk kan praktisere den. Den er ogsaa nyttelig for et Menneskes Sjæl.

Polidor. Det er ogsaa at gaae noget for vidt.

Pernille. Men jeg skal bevise det klarlig for Herren. Fattigdom er nyttig for et Menneskes Sjæl, Guldmageri viser Veien til Fattigdom, ergo er den nyttig for Menneskets Sjæl.

Polidor. Hør, Madame, I maa ikke have slige næsevise Tjenestefolk i jer Brod.

Leonora. Min Hjerte! Pernille har Ret og intet fornuftigt Menneske kan dadle hendes Ord. Man kan bevise af jer eget Exempel tilstrækkelig hvilke Frugter den Profession fører med.

Polidor. Naar det kommer, saa kommer det paa eengang.

Pernille. Javist kommer det paa eengang.

Herren destillerer, koger, syder, gryder saa længe, indtil han sætter omsider Ild paa Huset, og saa kommer Armoden paa eengang.

Leonora. I har arbeidet ti Aar derpaa, og bliver I endnu ti Aar derved, kommer I at gribe til et Handværk for at fortjene Føde.

Pernille. Ja, gjøre Svovlstikker af Armod.

Polidor. Du, Næseviis! hen til din Rok, det er nok saa tjenligt; og, Madam! gak ind og sy paa jer Ramme, og lad mig være uskaaren.

Pernille. Fruen skal nok sye paa Ramme saasnart Herren vil lade hende faae noget af det Guld, som Han haver gjort; thi, saasom Herren gjør saa meget Guld om Dagen, har vi ikke fornøden at brodere med Silke.

Polidor. Jeg troer Fanden rider den Pige. Var det ikke for min Ære — — Hør, jeg skal inden faa Dage binde Munden paa Jer, og I skal see Frugten af mit Arbeide. Her er kommen en fremmed Mand til Byen, som vil gjøre Prøve for mig.

Pernille. Den? han er det største Skarn og Bedrager, som kan gaae paa Jorden.

Polidor. Kjender du ham da?

Pernille. Det er jo en Antichrist? Er det ikke saa, man kalder Guldmagerne paa Latin?

Polidor. Du vil sige Alkymist. Jo det er en Guldmager. Men hvoraf veedst du, at han er en Bedrager?

Pernille. Jo, fordi han er en Guldmager.

Polidor. Du skal faae en Ulykke, hvis du ikke holder din Mund. Vil du ogsaa gjøre mig til en Bedrager?

Pernille. Ja hvad Andet? Herren bedrager sig selv, bedrager sin Frue, bedrager sine Børn. Jeg skal sige Sandhed, om det skal koste mit Liv. Hør hvad jeg siger førend jeg gaaer: Det var nok saa tjenligt istedenfor at konsulere en Guldmager, at have Bud efter en Badskerkone, der kunde tage Kullet og Skarnet af Herrens Ansigt. (Gaaer ud.)

Polidor. Madame! jeg vil ikke have den Pige længer i Huset.

Leonora. Ei, min Hjerte, I maa ikke regne hende det tilonde. Hun er en tro og ærlig Pige, og hvad hun taler er af puur Nidkjærhed.

Polidor. Madame! gjør mig den Tjeneste at gaae lidt ud, nu vil jeg være alene.

Leonora. Hjertelig gjerne.

Henrik. Herre! der kommer min Tro Jøden med Guldmageren. Skam faae ham: han maatte gjøre sig saa meget Guld, at han kunde kjøbe sig en smuk Klædning for.

Polidor. Ei, du kjender ikke Guldmagere, de ere Alle af ringe Anseelse; see her, Henrik! tag den Puster og Ildtang ind og fly mig en Peruque istedetfor Hatten. (Henrik løber efter en Peruque, og sætter den paa Herrens Hoved.)

Sjette Scene.

De Forrige. Oldfux. Joden.

Joden. Herr! hier ist der Mann. Ich havde stuur Müde mit ham, ehr ich ihm mit mig krigen konnte. Nu kan Herren selber mit ham tale.

Polidor. Serviteur, min Herre! det er mig kjært at finde Folk af min Profession. Naar var Ankomsten her til Byen?

Oldfux. Det kan skille Ham ligemeget enten jeg kom idag eller igaar.

Henrik (sagte). Den Karl er kort for Hovedet.

Polidor. Ja, Henrik, alle store Konstnere ere kapricieux. — Jeg vilde ønske, at jeg ellers kunde være min Herre noget til Tjeneste her paa Steden.

Oldfux. Min Herre! den største Tjeneste, I kan gjøre mig, det er at spare med jere Komplimenter. Hvad Tjeneste kan Han vel ellers gjøre mig?

Polidor. Et Menneske kan altid være det andet til Tjeneste; jeg mener, at saasom Han er fremmed her paa Steden, saa kan jeg gjøre Ham bekjendt med godt Folk.

Oldfux. Godt Folk! ha, ha, ha! Har Han saa god Forraad paa dem? Jeg har nu reist hele Verden omkring, men jeg har ikke kunnet træffe godt Folk. Jeg har fundet alene een god Mand i Verden, det var min Mester Albufagomar-Fagius, en Araber af Geburt. Han var from og mere medliden med umælende Kreatur end eet Menneske er mod det andet. Jeg erindrer, at da hans Kat laae engang og sov paa hans Kjoleærme og hans Bedestund samme Tid faldt ind, da, paa det han ikke skulde forstyrre Katten i sin rolige Søvn, klippede han Stykket af Kjolen, hvorpaa Katten hvilede.

Polidor. Det kalder jeg Medlidenhed i en høi Grad. Slige Folk findes ikke hos os. Kommer min Herre nu da fra Arabien?

Oldfux. Nei, Monsieur, jeg kommer fra Maanen. Jeg veed ikke hvortil slige Spørgsmaal tjener.

Polidor. Man skal have Noget at begynde sin Tale med.

Oldfux. Jeg er ganske ikke for de Præludier. Har Han noget at sige mig, da maa Han strax gaae til Materien; thi Tiden er kostbar for mig.

Polidor. Jeg har hørt at min Herre er Adeptus.

Oldfux. Kan nok være.

Polidor. Og saasom jeg ogsaa udi mange Aar har lagt mig efter den Videnskab, saa soger jeg altid Leilighed at tale med Folk af den Profession.

Oldfux. Hvad Veiviser har Monsieur havt?

Polidor. Jeg haver gjennemlæst de allerbedste Autores.

Oldfux. De allerstorste Autores ere de allerstorste Slyngler, som ikke selv veed hvad de har skrevet. Jeg studerede udi ti Aar forgjeves; thi jeg var lige saa klog den sidste Dag, som den forste; men den store Albufagomar=Fagius lærte mig det i en Time, som jeg ikke kunde hitte paa i saa mange Aar.

Polidor. Vil min Herre ikke lære mig Konsten for en Rekompence?

Oldfux. Jeg har udi sex Aar, siden jeg forlod min Mester, ikke villet lære den til noget Menneske; thi det har været mig forbuden; men for et halvt Aar siden har jeg paa Ansøgning bekommet et saadant Svar, som Monsieur kan see af dette hans Brev, dateret den tre-og=tyvende af den Maaned Gerael sex hundrede og tre Aar fra Hegira. See her hvad han skriver derom: Allabricamo Triel Slu ki, Elmacino Eben Alfantara Masaki Gombada.

Polidor. Jeg forstaaer slet intet Arabisk.

Oldfux. Videre: Mihynki Caraffa Almanzera Tarif Elbrunadora Alcantara,

Polidor. Hvad skal det Ord Alcantara betyde? der er en Sted i Spanien, som hedder saa.

Oldfux. Det Ord Alcantara betyder en Sum Penge, som i europæisk Mynt beløber sig til fire Tusind Rigsdaler; thi den Sum Penge tilstæder han mig at tage af Den, der lærer Konsten.

Polidor. Men Monsieur maa vel tage mindre, om Han vil?

Oldfux. Nei! her hvad han skriver derom: Aitzema cranganor Monomotapa Lacangandaro Mihopi Madagascar rencollavet.

Polidor. Jeg forstaaer det ikke. Men skriver han, at Monsieur maa ikke tage ringere end de fire Tusind Rigsdaler?

Oldfux. Ei! Han hører jo, at der staaer: Mihopi Madagascar rencollavet.

Polidor. Men om Monsieur vilde gjøre det af Generositet for slet Intet?

Oldfux. Nei, han gier en grundig Raison, hvorfore man maa ikke gjøre det for Intet. See her; Bramini Muhames Nadir Elaocombra Caffares Canunor

Elcanan. Vil derfor Monsieur lære Konsten, koster den fire Tusind Rigsdaler.

Polidor. Det er noget Meget; men maatte jeg tage mig den Frihed at spørge, at, eftersom min Herre kan gjøre Guld, hvad da de Penge kan nytte.

Oldfux. At jeg ikke maa gjøre det for Intet, derfor har jeg min store Mesters skriftlige Ordre, samt den Raison, han gier dertil her i Brevet, nemlig: Boamirci Muhamed Nadir. Det samme Spørgsmaal, som Monsieur gjør til mig, kan jeg ogsaa gjøre til Ham. Nemlig: hvad kan det komme Ham an paa nogle Tusind Rigsdaler, naar Han kan strax af Intet gjøre Penge igjen?

Polidor. Ja ja, det kan være godt nok, men jeg vilde ellers sige Noget, dersom Han ikke vilde tage det ilde op.

Oldfux. Jeg kan gjette hvad Han vil sige: Han er bleven bedragen af saa Mange, hvorfor skulde Han da troe mig?

Henrik. Nei, min Herre havde min Tro ikke ført det i saa slet en Stiil. Han havde i det ringeste, istedetfor det Ord bedrage, sat paa en høflig Maade: trompere.

Oldfux. Monsieur har Ret, jeg priser hans Forsigtighed. Jeg begjærer ikke at Han skal troe mig, forlanger derfor ikke Pengene forud; men alene Forsikkring, at de skal blive mig betalt saasnart Han har seet Prøven paa min Videnskab.

Polidor. Vel an! jeg vil sætte Pengene ned hos denne Jøde, hvilken skal levere dem strax til Monsieur naar jeg seer Prøven.

Oldfux. Godt! dermed er jeg fornøiet. Jeg maa ind med Ham at besee hans Laboratorium, om det er bekvem dertil.

Polidor. Ja, vil Han behage at spadsere ind.
(Gaaer.)

Syvende Scene.

Henrik. Leonora. Pernille.

Henrik. Jeg gad gjerne vide, hvordan det løber af. Jeg er bange for min Herres Penge. Men der kommer Fruen med Pernille.

Pernille. Henrik! hvor er Herren?

Henrik. Han er gaaet lidt ind og, naar han kommer ud igjen, er han enten Keiser eller Staader. Han har sluttet en Kontrakt med den nye Guldmager, som bringer ham til een af Delene.

Pernille. Forlanger da Guldmageren Penge for at lære ham Konsten?

Henrik. Der bliver leveert fire Tusind Rigsdaler til Jøden Benjamin, hvilke Guldmageren skal have naar han har gjort sin Konst probat.

Leonora. Ak! min hele Krop skjælver allerede; thi jeg er viß paa at der er Bedrageri under.

Henrik. Nei! Skam faae Herren! Han var forsigtig nok deri, at han vil have Prøve først, og, naar Prøven er probat, saa er de Penge vel anvendte.

Pernille. De Penge alene, som han betinger sig, gier Bedrageri tilkjende; thi hvad skulde En, der kan gjøre Guld, forlange Penge af Andre.

Henrik. Jo, han gav min Herre Raison derfor.

Pernille. Jeg kan ikke begribe hvad Raison han kan give dertil.

Henrik. Jo, Raison dertil skal være denne: Alcantara Eben Ezra Mahomet podolski Skabhalsiaskomai; den Raison fandt Herren for at være god, og mig syntes, at den kunde ogsaa lade sig høre.

Pernille. Hvad er det da paa Dansk?

Henrik. Det veed jeg min Tro ikke. Forstaaer jeg Arabisk?

Pernille. Du Tosse! naar du ikke forstaaer det, hvordan kan du da finde Raison derudi?

Henrik. Jo Guldmageren forklarede Ordene for os siden saaledes: Spelamdisimo Madagascarhemancinorencollavet.

Pernille. Endnu er jeg lige klog.

Henrik. Jeg min Tro ligesaa; men nok er det, at han faaer ingen Penge førend han har gjort nogle Gange Prøve. Men der kommer de. Det er bedst at vi gaaer ind, thi han vil være alene med Guldmageren.

Leonora. Ak! ak! mit Blod spaaer mig intet Godt; men, naar jeg ret eftertænker det, saa er det lige godt; thi, enten han ruineres paa en Dag eller et Aar, det kommer paa eet ud. (De gaae.)

Ottende Scene.

Oldfux. Polidor. Siden Henrik.

Oldfux. Nei, min Herre, jeg vilde aldeles ikke have med Operationen at bestille, paadet Han ingen Mistanke skal fatte. Har Han kommet saa meget Merkurius i Panden, som jeg sagde?

Polidor. Ja vist.

Oldfux. Koger det ogsaa ved en sagte Ild?

Polidor. Ja, Alting er efter Deres Ordonnance.

Oldfux. Nu kommer Hemmeligheden, som bestaaer udi visse kraftige Arabiske Ord, som Monsieur skal repetere tre Gange, medens Operationen skeer; see, her har jeg dem skreven, om Han kan læse dem. (Taer Papiret og læser.) Eregamdlug ere eregardeb go ud ne ran. Dette skal Han paa Knæe repetere tre Gange.

Polidor (repeterer det tre Gange).

Oldfux. Det er sandt — Han har jo ogsaa kommet det Arabiske Pulver i Panden?

Polidor. Nei, Monsieur har intet Arabisk Pulver talet om.

Oldfux. Ei! ei! det er det allerfornemmeste, thi uden det kan Operationen ikke skee.

Polidor. Men, hvor faaer man det Pulver?

Oldfux. Disse Nyrnbergere pleie allevegne at sidde paa Torvet dermed. Det bruges ellers til at tage Pletter af Klæder med. Man kan faae en temmelig Qvantitet for en Mark; thi de Karle vide ikke samme Pulvers rette Dyd. Lad Tjeneren i en Hast springe hen paa Torvet.

Polidor. Henrik!

Henrik (kommer). Herre!

Polidor. Spring hen paa Torvet og kjøb noget Arabisk Pulver for en Mark.

Henrik. Hos hvem skal jeg kjøbe det?

Oldfux. De fleste Nyrnbergere pleier at have det blandt andet Kram. (Henrik gaaer bort.)

Polidor. Ak, Himmel! hvo skulde tænke, at det Pulver havde saadan Dyd?

Oldfux. Alting synes at være ringe naar man først faaer det at vide.

Polidor. Er der ellers noget Andet at tage iagt?

Oldfux. Nei, ellers Intet. Den Seddel, hvorpaa de Arabiske Ord staaer skreven, maa Monsieur bevare som et Liggendefæ; thi derudi bestaaer den hele Hemmelighed.

Polidor. Men, naar skal man komme det Arabiske Pulver udi Panden?

Oldfux. Tiden gjør Intet til Sagen, naar det kun skeer medens det koger. See, der kommer Tjeneren tilbage. Jeg vidste nok, at de har det allevegne.

Henrik (kommer). Her er otte Skilling tilbage, Herre! jeg fik hele mit Torklæde fuldt for otte Skilling.

Oldfux. Gak nu ind og kom en god Haandsfuld i Panden. (De gaae ind.)

Niende Scene.

Oldfux (alene). Det gaaer skjønt. Jeg skal lade ham endnu operere et Par Gange, at han kan desmere bestyrkes; thi det slaaer aldrig feil, at han jo faaer henved ti Rigsdaler af de to Haandsfuld Pulver, han kommer i Panden. Naar jeg saa faaer Pengene, reiser jeg og min Kammerat Andreas af Byen, og lader den gode Herre sorge for hvor han kan faae meer Arabisk Pulver. Ha, ha, ha! det bliver artigt nok, naar han siden har Bud efter det, som aldrig har været til i

Verden, og naar han faaer at høre, at aldrig Nogen veed af det Arabiske Pulver at sige. Jeg skiller denne Mand ved fire Tusind Rigsdaler og dog gjør ham en Tjeneste, som han bør takke mig for; thi han lærer saameget af denne Historie, at han forlader sin Galskab og overlader til Andre det Handværk at gjøre Guld. Min Kammerat Andreas har ellers fortjent den fjerde Deel af Pengene, thi han har viislig og trolig forrettet sit Værk; jeg har kjendt ham for mange Aar, og veed, at han Ingen uden mig eftergiver noget udi Hurtighed, thi jeg havde ellers ikke betroet ham dertil; men der kommer Herren tilbage.

Tiende Scene.

Oldfux. Polidor.

Polidor (omfavnende og kyssende Oldfux). Ak, min Herre! Himmelen selv har ført Eder hid for at belønne mig for mit lange Arbeide og mange Aars Sved, som jeg længe frugtesløs har anvendt. Konsten er probat, I har fortjent redelig de fire Tusind Rigsdaler, ja dobbelt saa meget.

Oldfux. Jeg vil ikke have en Skilling meer end hvad vor Akkord er.

Polidor. Ak! nu skal jeg stoppe Munden til paa dem, som idelig har beleet mig, og triumfere over mine Uvenner, og dem, som har vendet mig Ryggen, saasom de har frygtet, at jeg skulde geraade udi Armod, og derfor glemt alle de Velgjerninger, jeg har beviist dem udi min Velstand.

Oldfux. Ja, min Herre, Verdens Maade er ikke anderledes.

Polidor. Men nu kan jeg foragte dem igjen.

Oldfux. Nei, det skal min Herre ikke gjøre; thi det Fornemste, som min store Mester Albufagomar-Fagius rekommenderer sine Discipler, er Ydmyghed. Min Herre seer hvordan mit Væsen er. Jeg kan føre mig op som en Første, om jeg vilde, men det er imod vor Fundats; hvilket er Aarsag at man ikke vil troe at vi forstaaer den ædle Konst, efterdi vi stille os an som fattige Folk.

Polidor. Jeg skal ogsaa efterleve hans Formaninger, hvorom han kan forsikkre Albufagomar-Fagius, til hvilken jeg beder at formelde min ydmygste Respekt, naar I skriver ham til.

Oldfux. Det skal ikke mankere.

Polidor. See her, min Herre, der er mit Signet, hvilket naar I flyer til Joden Benjamin, faaer I strax Pengene.

Oldfux. Forsøg nok for Sikkerhed en Operation!

Polidor. Ja, vil Monsieur blive her saa længe; imidlertid skal min Kone holde Ham med Selskab. (Gaaer.)

Ellevte Scene.

Oldfux. Leonora. Pernille. Siden Polidor.

Leonora. Ak, min Herre, gid jeg kunde hitte paa saa kraftige Ord, som jeg ønskede, for at tilkjendegive min Taknemmelighed med.

Oldfux. Min kjære Frue! Hendes Herre er en dydig Mand, for den Aarsags Skyld har jeg aabenbaret ham min Konst. (Pernille kysser ham paa Haanden.) Det er alt for ydmygt, Mademoiselle; min Haand er ogsaa noget skiden.

Pernille. Ak, nei! det er en kostbar Haand, som er værd at kysse meer end een Gang.

Leonora. Vil min Herre ikke forsmaae den Ring, og bære den for min Skyld.

Oldfux. Nei, min kjære Frue, jeg tager aldeles ingen Gaver af Hende.

Leonora. Ak jo, min Herre, jeg vil tage det op som et Venskabs Tegn af Ham, forsmaa den ikke; jeg beder ydmygst.

Pernille. Ak, min Herre, gjør dog Fruen den Fornøielse.

Oldfux. For ikke at gjøre Fruen imod vil jeg tage imod den.

Pernille. Ak, min Herre! gid jeg havde ogsaa noget godt at forære Ham. Vil Han ikke forsmaae denne Skue-Penge, som jeg har arvet efter mine Forældre?

Oldfux. Det var Synd at berøve Hende sin Arvedeel.

Pernille. Ak, min Herre! jeg slipper Ham ikke førend Han tager imod den.

Oldfux. Jeg vil da bevare den for Hendes Skyld og skikke Hende en af Guld igjen. Men der kommer Herren tilbage.

Polidor. Ak! ak! min Glæde er saa stor, at jeg neppe kan skikke mig deri. Konsten er probat. Jeg fik ligesaa meget Guld ved den sidste Operation. Ak! jeg beder, at min Herre vil besøge mig hver Dag, saa længe Han er her i Staden.

Oldfux. Det skal ikke mankere. Jeg bliver maaskee nogle Maaneder her paa Stedet.

Polidor. Vil Han ikke gjøre mig den Ære at spise med mig til Middag?

Oldfux. Nei, jeg faaer ikke Leilighed; men jeg

vil nok have den Ære at spise med Ham til Aften; nu har jeg nogle smaae Forretninger.

Polidor. Jeg vil da ikke opholde Ham; Pengene faaer Han hos Joden saasnart Han viser ham Signetet.

Oldfux. Jeg tvivler ikke derpaa; adieu saalænge.

Polidor. Adieu! jeg rekommenderer mig med mit hele Huus. (Oldfux gaaer.)

Tolvte Scene.

Polidor. Leonora. Pernille. Siden Henrik.

Polidor. Nu, Madame, hvad siger I nu? har jeg nu ødelagt jert Huus ved mit daarlige Arbeide?

Leonora. Ak, min Hjerte, regn mig ikke min Ubetænksomhed tilonde.

Pernille. Jeg beder ogsaa ydmygst, at Herren vil forlade mig, at jeg saa dristig mangen Gang har spottet dermed.

Polidor. Jeg forlader Jer det, Bornlille, af mit ganske Hjerte; vil I kun lære deraf, en anden Gang ikke at raisonnere om Sager, som overgaaer jer Forstand. See, Henrik, hvor kommer du fra?

Henrik (kommer). Ak, Herre! er det sandt!

Polidor. Hvad er sandt?

Henrik. At Herren kan gjøre Guld.

Polidor. Ja, Henrik, det er ganske rigtig; men hvor har du faaet det at vide?

Henrik. Ak! det er alt over den hele By! Jeg hørte det først af Viintapperen her næst ved, han rekommenderede sig sytten Gange udi min gode Affektion og Bevaagenhed, og skjenkede et stort Glas Karnali-Sæk for mig, og vilde ikke have en Skilling derfor, da den sultne Hund dog aldrig tilforn har villet give mig et Glas Brændeviin uden at jeg lagde Penge først paa Bordet.

Polidor. See engang, hvordan Verden er; saasnart det gaaer En vel, saa søger alle Ens Venskab; men jeg kan ikke begribe hvordan Saadant kan sporges saa hastig.

Henrik. Joden maa have sagt det først til En, og naar En faaer en Ting først at vide, er det strax over den hele By. Alle Mennesker, som saae mig paa Gaden, hilsede mig, som jeg kunde have været en Palts-Greve, og Christoffer Smør-Blomster, som aldrig har villet see paa mig tilforn, bukkede sig saa dybt, at han nær havde faldet i Rendestenen; men jeg gik min Tro ligesaa stout ham forbi, som han har gaaet mig forbi tilforn.

Polidor. Der banker vist, Henrik! gak til Døren.

Henrik. Det er Monsieur Leander, som vil have den Ære at opvarte Herren.

Polidor. Ei, ei! er det muligt? den Mand har foragtet mig i sit Hjerte tilforn.

Leonora. Siig, Henrik, at vi gier ikke slige Folk Audients.

Polidor. Ak, nei, Madame, lad os skikke os i vor Medgang. Han maa vel komme ind.

Trettende Scene.

De Forrige. Leander. Siden tre andre Herrer. Leanders Frue og tre andre Fruer.

Leander. Ak! min allerkjæreste Herr Polidor! det er mig en usigelig Glæde at see Ham med god Helbred; jeg kan ikke beskrive hvilken inderlig Hjertens Længsel jeg har havt efter at see Ham.

Polidor. Jeg har ikke kunnet mærke det; thi jeg har adskillige Gange villet besøge Ham, men han har negtet sig hjemme, og naar jeg har seet Ham paa Gaden, har Han aldrig villet hilse mig.

Leander. Ak, min allerkjæreste Herr Polidor, Han gjør mig, sin allerringeste Tjener, Uret; thi jeg kræver Himmelen til Vidne, at der er intet Menneske til paa Jorden, som jeg har saa stor Estime for.

Polidor. Monsieur! han spare med sine Complimenter — —

Henrik. Nei, Herre, jeg troer nok at Herr Leander er Hans Ven; thi saasnart han fik at vide den Lykke, Herren var vederfaret, blev han saa forandret, at han var færdig at briste af Kjærlighed til Ham.

Leander. Jeg svær ved alt Det, som helligt er, at jeg altid er den Samme, som jeg har været, og at den Lykke, som min gunstige Herre er vederfaret, aldeles ikke er Aarsag til min Hidkomst. Jeg har altid præfereret Herren for alle de Mennesker, jeg har kjendt, og agter mig for den største Lykke at være en af Hans ringeste Klienter.

Polidor. Det kan nok være, Monsieur! Nu maa jeg gaae fra Dem; jeg har Noget at bestille. (Gaaer ind)

Leander (kysser Henrik). Ak, min hjerte Monsieur von Henrik; jeg beder, at I vil være min Ven og Velyndere; vil I det?

Henrik. Ak! hvorfor skulde jeg ikke det? Serviteur treshumble. (Kysser hinanden igjen. Tre andre frammerrede Herrer kommer ind og omfavner Henrik og gaaer ind til Polidor med Leander. Leanders Frue kommer ind og kysser Leonoræ Forklæde.)

Leonora. Ei, min kjære Frue! hvor kommer den store Ydmyghed fra?

Fruen. Ak, naadige Frue, kan Nogen være

ydmyg mod en Dame af Hendes Qvaliteter? Hun er jo som et Lys for Alle her i Staden.

Leonora. Da har Hun aldeles ikke havt de Tanker om mig tilforn.

Fruen. Jeg tor ikke sværge i naadige Frues Presence; men hvis jeg turde sværge, vilde jeg ved min høieste Ed bevise, at — — (Tre andre Fruer komme ind og kysser ocsaa paa hendes Forklæde.)

Leonora. I gode Fruer! lad os gaae ind i en anden Stue. Jeg seer, hele Verden vil herind; vi kan derfor ikke længer blive her i Forstuen.

(Henrik og Pernille blive alene; de tre Kavalerer komme ud igjen og gjøre dybe Komplimenter for Polidor, som er udenfor, saa at den Ene falder paa Hovedet; de kysse Henrik og rekommendere sig forend de gaae; Fruerne gjøre ligesaa og kysse Pernille paa Haanden.)

Pernille. Gaaer det ikke skjont til, Henrik? Alle disse tre Fruer kyssede mig paa Haanden.

Henrik. Da fikst Du endda mere Hoitid end jeg, thi Herrerne kyssede mig kun paa Munden.

Pernille. Man kan i denne Historie tilstrækkelig speile sig paa Verden.

Henrik. Ja, hvem skulde have tænkt, at slig en gemeen Kisselinke, som Du est, skulde faae Haand-Kys af fornemme Fruer?

Pernille. Ja, det maa du vel sige! og at saadan Grovbrodsmund, som din er, skulde blive kysset af slige fornemme Herrer. Men der standser en Hob Vogne; vi faaer nok flere Opvartninger.

Fjortende Scene.

Henrik. Pernille. To Herrer med to Fruer komme ind og begjere den Naade at faae Herren i Tale. Siden to Poeter.

Henrik. I godt Folk! jeg veed ikke om Herren og Fruen giver Audients. Dog, blier kun staaende til de kommer ind. (Han rangerer dem ved den ene Side; imidlertid kommer tvende forklædte Karle ind.) Hvad er I for Folk?

Poet. Vi ere Poeter.

Henrik. Godt! I kommer ret beleiligt. En Kat døde for mig igaar, som jeg vil have gjort nogle smukke Vers over.

Poet. Monsieur har at befale over vore ringe venas.

Henrik (sagte). Gid I faaer en Ulykke, I liderlige Hunde! (høit) Hvad er ellers jer Begjæring?

Poet. Vi har nogle ringe Vers at offerere, Herren og Fruen til Berømmelse.

Henrik. Godt! blier staaende ved den anden

Side til Herskabet kommer ud. Vil I Hunde tage jere Hatte af! veed I ikke hvad Huus I er udi?

(De tage Hattene af, og stirre paa Jorden. Henrik spadserer frem og tilbage)

Hør, Karle! hvormange Vers kan I gjøre om Dagen?

Poet (bukkende sig). Det er ligesom Geisten er.

Henrik. Kan I sætte mig et Riim paa det Ord Henrik Larsen?

Poet. Det er noget vanskeligt.

Henrik. Ei! da maae I være nogle Slyngler af Poeter. Hør! kan I ogsaa gjøre Vers paa solut Stiil?

Poet. Nei, Monsieur, det er mod Naturen.

Henrik. Hvad? er det mod Naturen? Vil I gjøre mig til en Gjek? I Skabhalse!

Poet. Det være langt fra.

Henrik. Hvormange Pesser gjør det paa et Vers? jeg har glemt det Pedanteri igjen.

Poet. Det er ligesom Versene ere til.

Henrik. Hvad, Snak! er ikke alle Vers lige lange? Men hvor kommer det, at I aldrig har gjort Vers Herskabet til Ære tilforn, da de dog har fortjent samme Berømmelse altid som nu?

Poet. Fordi vi ikke har havt den Lykke at kjende deres Dyder førend nu.

Henrik. I maa heller sige: I har ikke villet kjende deres Dyder, førend I fik høre deres Velstand. Om jeg kan formaae noget hos Herren, da skal vi min Tro lade hænge en Poet hver Dag, indtil den hele Nation bliver udryddet. Men der kommer Herren og Fruen; nu kan I høre, hvad de selv siger.

Femtende Scene.

De Forrige. Polidor og Leonora komme ind i deres Stads. Siden Værten og Joden.

Polidor. Henrik! spring strax og hent mig noget af samme Pulver for en Daler, saa har du ikke fornøden at løbe saa tidt.

Henrik. Det skal skee, Herre! (Gaaer.)

Polidor. Hvad er eders Forlangende, I godt Folk? vil I tale med mig?

(De træde frem, gjøre dybe Komplimenter, og sige: de ere komme for at gjøre deres underdanige Opvartning, og for at høre om Herren har Noget at befale; Fruerne gjør ligeledes med Leonora, og kysser paa hendes Forklæde; Poeterne træde siden frem og offerere deres Papiir.)

Polidor. Hvad er det for Papiir?

Poet. Det er nogle ringe Vers, Herren og Fruen til Berømmelse.

Polidor. Hør, I godt Folk allesammen! da Verden gik mig imod og man tænkte, at jeg red lang for-

Hos Bogtrykker E. C. Loser, store Kjøbmagergade Nr. 26, faaes:

Niels Ebbesen af Nørreriis, Sorgespil i 5 Akter af Sander, stort in 8vo (Repertoireformat) 24 Skill.

Holbergs Komedier à 12 Skill.

Den honnette Ambition, i 3 Akter.
Barselstuen, i 5 Akter.
Erasmus Montanus, i 5 Akter.
Henrik og Pernille, i 3 Akter.
Jakob von Tyboe, i 5 Akter.
Jean de France, i 5 Akter.
Jeppe paa Bjerget, i 5 Akter.
Julestuen, i een Akt.
Pernilles korte Frøkenstand, i 3 Akter.
Den politiske Kandestøber, i 5 Akter.
Det Arabiske Pulver, i een Akt.
Don Ranudo de Kolibrados, i 5 Akter.
Det lykkelige Skibbrud, i 5 Akter.
Den Stundesløse, i 3 Akter.
Den Vægelsindede, i 3 Akter.

Niels Ebbesen af Nørreriis, Sorgespil i 5 Akter af Sander, i Lommeformat 12 Skill.

Kjærlighed uden Strømper, Sorgespil i 5 Akter af J. H. Wessel. 12 Skilling.

☞ Enhver, som kjøber for 72 Sk. faaer enten 20 Sk. Rabat eller Bøger for 32 Sk. gratis. — Handlende faae en yderligere Rabat og desuden

$29/_{25}$ — $60/_{50}$ — $125/_{100}$

